

Karate, de dubbelzijdige kant van een gouden medaille.

Vrijwel ieder individu zal tijdens een periode in zijn leven eens zweven tussen emotionele en rationele argumenten, op zoek naar de persoon naar wie hij naast zijn opvoeders wil luisteren. De persoon die hij vrijwillig zijn keuzes laat beïnvloeden naar visie en belang. Een gids die aanwijst of de juiste stenen op de juiste plek weg worden gelegd op een pad dat jezelf dient te plaveien. Om zodoende de vereiste grip en stabiliteit te kunnen bemachtigen op de weg van persoonlijke ontwikkeling.

Sommigen vinden deze leider in hun geloof, sommigen vinden deze leiding in een ritueel en sommigen volgen hun meerdere op het werk. Ik vond het echter in de kunst, de kunst van het Karate.

Vanaf mijn eerste les karate werd mij niet zozeer voor de eerste maal geleerd wat groeten nu daadwerkelijk inhield, door het aanhalen van de normen omtrent respect en wederzijdse waardering, nee er werd mij duidelijk gemaakt dat dit universele basisbegrippen waren die de peilers van hiërarchie kenmerkten. Er werd mij geleerd hoe dit gehandhaafd kon worden, ten aanzien van je opstelling ten opzichte van een meerdere en hoe respect ook terugverdiend kon worden. Onderweg leerde ik inzien wat de term selectief "luisteren" inhield en dat dit de enige mogelijkheid tot leren bleek te zijn. Ik leerde mezelf te verzorgen qua lichaam en geest en hoe je individualistisch kunt leven op een afstand van gewoontes, ver weg van verwesterde verwennerij. Ik ging beseffen wanneer het mijn beurt was om te spreken en hoe ik bij volledige spanning mijn concentratie kon verhogen door te ontspannen. Ik kon mijn leven blijvend stabiliseren en moed putten uit geestelijke en lichamelijke arbeid bij extreem intensieve herhalingen, waarbij een constante onuitgesproken gevoel van wederzijds begrip en inlevingsvermogen voelbaar was. Onderweg naar de top werd door mij al in een vroeg stadium ondervonden hoe je om diende te leren gaan met falen, waarbij ik niet verondersteld werd perfect te zijn en op talenten te kunnen teren. Waardoor ik leerde te incasseren en prioriteiten te stellen. Gezien ik de top nooit kon en zou gaan behalen zonder volledige toewijding bij het streven naar het maximaal bereikbare. Waardoor ik situaties leerde in te schatten, zodat fouten niet door mij herhaald zouden gaan worden. Waarbij de gemaakte fouten echter steeds weer werden benadrukt, opdat er op een betrekkelijk niveau prestaties van mij verlangd werden. Op deze manier leerde ik om te gaan met het feit dat tussentijdse prestaties niet direct gecompimenteerd of opgemerkt werden. Het grootste compliment voor mij was dan ook dat de persoon met kennis aandacht aan mijn ontwikkeling bleef besteden. Het herhaaldelijk betreden van de hoogste trede van het podium was hierin een bevestiging.

Daarnaast, niet minder belangrijk, werd er mij geleerd hoe je individuele kwaliteiten kon ontplooiën in een teamverband. En dat elk team met verheven uniforme doeleinden een aangewezen leider dient aan te wijzen en deze ook daadwerkelijk dient te erkennen. Er werd mij geleerd hoe ik als individualist mezelf in een team onzichtbaar diende voort te bewegen om synchroon bij elke impuls gelijk te eindigen bij een gezamenlijke top prestatie.

Het kan worden vergeleken als de ontwikkeling van een kunst, waarbij je allereerst tracht binnen de gestelde lijnen te leren kleuren om vervolgens met de tijd deze zelf te gaan bepalen en naar persoonlijk verlangen te vervormen. Om uiteindelijk een impressie zodanig weer te geven dat het jouw waarheid kan weerkaatsen. Zodat je streven naar perfectionisme blijvend kan worden gehanteerd als een leidend automatisme, op weg naar een voor jouw verheven doel.

Hetgeen ik niet enkel heb ervaren op weg naar mijn wereldtitel karate. Ik ben het altijd blijven ervaren, steeds weer op weg naar een gouden medaille.

Guido van Sprundel, leerling van Jan Knobel.